

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - משפטים קטו.

אמר להם רועה הנאמן, ראשי ישיבות, ידעתי ככם שאתם יודעים, אכל אותו שפתדש בכל יום מעשה בראשית יחדש לכם חידושים, שהרי ודאי קהלת אמר, (קהלתא) אין כל חדש תחת השמש. אכל למעלה מן השמש, יש לו. ובסתרי תורה אנה בעינא למימר, (תהלים פד) שמש ומנו יר' אלקים צבאות, בעולם דיליה, ולא בעלמא דהדינא, אף על גב דזה לעומת זה עשה האלקים, מנו חשוקא, נפיק נהורא.

יצא האור.

אמר לון רעוא מהימנא, מארי דמתיבתאן, ידענא ככו, דאתון ידעו, אכל ההוא דמהדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, יחדש לון חידושי, דהא ודאי אמר קהלת, (קהלת א) אין כל חדש תחת השמש, אכל למעלה מן השמש, יש לו. ובסתרי תורה אנה בעינא למימר, (תהלים פד) שמש ומנו יר' אלקים צבאות, בעולם דיליה, ולא בעלמא דהדינא, אף על גב דזה לעומת זה עשה האלקים, מנו חשוקא, נפיק נהורא.

ובודאי עלולם הכא, בינה היא למעלה מהשמש, שהוא עמוד האמצעי. משם עולים נדרים על גבי שבועה עולים, וקלון על דבר שאין בו ממש, בגין דשבועה איהו עלמא דיו, דלית ליה קיומא, אלא על יסוד, דהא הוא דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. (דף קמ"ז ע"א) וביה אומא, דכתיב, (רות ג) חי וי' שכבי עד הבקר. דשבועתא תתא, כותל מערבי, דהורא דיליה. על שם דאיהו תל שהכל פונים בו. כ"ו ת"ל, ידו"ד כ"ו, ודאי שבועתא, איהו תל דיליה. על שם, (שיר השירים ה) קצותיו תלתלים שהורות בעורב ואוקמיה על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות. (קוץ ד' מן אחר, תל שהכל פונים בו. ודאי קוץ, הוא אחיד בין א"ה, ובין ד', דהא הוא דכתיב, (דברי הימים א כט) כי כל בשמים ובארץ, ותרגם והונתן, דאחיד בשמיא ובארץ.

ובודאי עלמא דאתי, בינה, איהו למעלה מהשמש, דאיהו עמודא דאמצעייתא. נדרים מתמו, על גבי שבועה עולים, וקלון על דבר שאין בו ממש, בגין דשבועה איהו עלמא דיו, דלית ליה קיומא, אלא על יסוד, דהא הוא דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. (דף קמ"ז ע"א) וביה אומא, דכתיב, (רות ג) חי וי' שכבי עד הבקר. דשבועתא תתא, כותל מערבי, דהורא דיליה. על שם דאיהו תל שהכל פונים בו. כ"ו ת"ל, ידו"ד כ"ו, ודאי שבועתא, איהו תל דיליה. על שם, (שיר השירים ה) קצותיו תלתלים שהורות בעורב ואוקמיה על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות. (קוץ ד' מן אחר, תל שהכל פונים בו. ודאי קוץ, הוא אחיד בין א"ה, ובין ד', דהא הוא דכתיב, (דברי הימים א כט) כי כל בשמים ובארץ, ותרגם והונתן, דאחיד בשמיא ובארץ.

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר הזהר על הפרשה

תורה כה

(לשון רבנו זכרוננו לברכה)

אמרו לה: אחיו לן מנא דלא שווא להבלא. איתי בודיא. פשטוהו, ולא הוי עיל לתרעא. אמר להו, איתו מרא, סתרי. הינו מנא דלא שווא להבלא:

ורש"י: אחיו לן מנא דלא שווא להבלא. תראנו כלי שאינו שוה התפסד שהוא מפסיד: בודיא, מתעלת: לא עיל בתרעא, שהיה ארץ נרחב יותר מן הפתח: איתו מרא וסתרי: בגין הפתח ותפתל עד שישנס:

משחרב בית המקדש בטל השמיר ונפת צופים ואמנה: (משנה סוטה מה)

א פי צריד כל אדם להוציא את עצמו מהמדרגה, ולעלות אל השכל; וכשנמשך אחר המדרגה, זה בחינת פרידות לב, שהוא הולך אחר המדרגה שכלב, וכשיוצא משרירות הלב, ומשבר לבו האבן - זה בחינת שמיר, שעל ידו נכנס האבן, ואינו הולך אחר תאוות המדמויות, והולך אחר השכל. וכל זמן שלא הוציא שכלו אל הפעל שלא השתמש בשכלו עדן - אז אצלו השכל בכה, אף על פי שכבר שבר המדרגה, אז נתקומם תכונת שכלו. כי בשוה קם, זה נופל (כמובא ברש"י ריש פרשת תולדות), אכל השכל עדן בכה. ואחר כך פשוטו בשכלו ומשתמש בו, אזי השכל בפעל. וזה בחינת נפת צופים, בבחינת (שח"ש ד): נפת המפנה שפתותך - שהוציא מתיקות

שכלו מוכח אל הפעל. וזה: שפתותך, הוא בחינת מוציא מוכח אל הפעל, שהוא בחינת הדבור. ואחר כך בשמשיג בשכלו כל מה שיש ביד אגושי להשיג, אז שכלו שוב שכל הנקנה, כמו שכתבו הפתקרים, שיש שכל בכה, ושכל הפעל, ושכל הנקנה. ועקר קיומו של אדם לאחר מיתתו, אינו אלא שכל הנקנה, וזה השארותו לאחר המיתה. וזה בחינת אמן, פי אמנה - לשון קיום דבר, פי שכל הנקנה, הוא קיום של אדם לאחר מותו. ושכל הנקנה נקרא, מה שאדם יודע הרבה דברים בידיעה אחת, פי קדם צריד לידע הרבה הקדמות קדם שידע איזהו דבר, ואחר כך בשמשיג את הדבר, משליד הקדמותיו, וידע את הדבר בידיעה אחת. ועקר המעון התקנה מן המקדש יצא, פי שם הוי מקריבין התקנות, שהם בהקמיות וכח הדמיון. כמו שכתוב (תהלים נא): וכחי אלקים רוח נשברה - ששכירת הדמיון הם התקנות. ובשכל זה אמרו חכמינו זכרונם לברכה: פשחרב בית המקדש בטל השמיר וכו'. וכשיוכנה בית המקדש, אז יתקום (יואל ד): ומעון מן המקדש יצא:

כ ודע ששכל עולם ועולם ובכל מדרגה ומדרגה, יש שם דמיונות אלו, והם הם המלפזות הקודמיו לברי, וסוככים את הקדשה. בבחינת (תהלים יב): סכוכי רשעים יתהלכו. וכשאדם נעתיק מדרגה למדרגה, אז צריד לו לילך דרך אלו הדמיונות, כדי להגיע אל הקדשה. ותכה בשעולה להמדרגה, אזי נתעוררו המלפזות שבמדרגה, ומסבין אותו. וצריד להכניע אותם ולשבר אותם, ולטהר אותו המקום מקלפזות:

ג ודע שאין שני בני אדם שווין זה לזה, פי כל הנשמות הם זה למעלה מזה, וזה מלבוש לזה, ופנימיות של תהותון נעשה לבוש וחיצוניות לחיצוניות עליון. נמצא, כשאחד

רוצה לעלות ממדרגתו למדרגה עליונה, אזי הולך ונעתיק האדם העומד במדרגה העליונה, והולך ונעתיק למדרגה היותר עליונה, כי אי אפשר שיהיו שני אנשים במדרגה אחת. ואינו נעתיק מהאדם העליון, אלא הפנימיות שלו, וההיצוניות נשארה. וגם האדם שבמדרגה התחתונה, אינו נעתיק ועולה, אלא הפנימיות, והפנימיות של התחתון, נעשה היצוניות והיצוניות עליון, ואף עלפי שגבר נשבר הקלפה שבמדרגה עליונה עליון האדם העליון, אף על פי כן, בשפנימיות של העליון נעתיק משם. והיצוניות (נ"א הפנימיות) התחתון עולה, אזי הקלפה חוזר ונעור. כי לא נכנעת אלא לפני האור הפנימיות של העליון, אבל לפני התחתון, אפילו לפני פנימיותו, יש בה נודה להתעורר בנגדו. ובשביל זה צריך לו לשבר אותה ולהכניע אותה מחדש. ופנימיות והיצוניות, הם שני מיני עבודות: עבודה של תורה ותפלה ומצוות, הם פנימיות; ועבודת אכילה ושתיה ושאר צרכי הגוף, הם היצוניות. ועבודת היצוניות, הינו אכילה ושתיה, של האדם העומד במדרגה העליונה, היא מאירה ומשפחה יותר מעבודות פנימיות, הינו תורה ותפלה, של האדם העומד במדרגה התחתונה. ובשביל זה פנימיות התחתון נעשה לבוש היצוניות העליון; וזה פרוש (ירמיהו יז): כסא כבוד מרום וכו', כסא זה בחינת פנימיות, לשון אתפסא. כבוד, זה היצוניות ולבוש, כמו שכתוב (שבת קיג): רבי יוחנן קרא למאנה וכו'. מרום מראשון – הינו פשטותו ונתעלה ממדרגה הראשונה, ואז נעשה מפנימיות היצוניות. בשביל זה, מקום מקדשנו – צריך לקדש את המקום מחדש, כי הקלפות החזרים ונעורים כנ"ל:

ד ואי אפשר להכניע הקלפות, הינו הרמיזות והמחשבות והתאוות והבלבולים והמניעות שבמדרגה, אלא עלידי גדלות הבורא, כמוכא בפגנות של הודו לח' קראו בשמו, שזה המומור נתקן להכניע הקלפות שביצירה, כי נתעוררים נגד עשיה שעולה ביצירה, ועלידי שמוכרין גדלות הבורא – נכנעו, עין שם. כי פנימיות היצירה עולה לבריאה, ופנימיות עשיה עולה ומקביש היצוניות וצירה עין שם. וההתנגדות גדלות הבורא, הוא עלידי צדקה שנותנין לפני הגוף, כי עשר הגדלה והפאר הוא התגלות הגניו, וכסף וזהב הם הן הגניו, כי גניו עליון בהם, וגניו עליון המבלבשים בקסם וזהב, אין מאירין אלא בשבאים לאיש הישראלי, כי שם מקומם, ונקללים זה בזה, ומתחרין אלו הגניו, בבחינת (ישעיהו מט): ישראל אשר קד אתפאר; כי מקום הגניו אינו אלא אצל איש הישראלי, ובשפנותהרין הגניו, אזי הקדוש ברוך הוא מתגדל ומתפאר בהם, בבחינת (חגי ב): לי חספס ולי הנהב, ונעשה מהם בגדי ישע. ישע – אסתפלותא, כמו ישעו אל ה' – מחמת הפאר הכל מסתפלין בו, כי פלם מתאווין להסתפל בו. אבל כל זמן שהקסם וזהב אצל העבדים, אזי הגניו נעלמים אדם, ואינם מאירין, כי אין שם מקומם, כי אין מקומם אלא אצל איש הישראלי, בבחינת: ישראל אשר קד אתפאר, כי שם פאר הגניו, ובשביל זה העבדים תאכזו לממון ישראל; אף על פי שיש להעבדים כסף וזהב הרבה, תאכזו לדינר של יהודי, כאלו לא ראה ממון מועילם, וזה מחמת שהקסם וזהב שיש תחת דם, אין הגניו מאירין, ואין חסו שורה על ממון שלהם, כי עשר הפאר והסו לא התגלה אלא אצל ישראל. ובשביל זה נקראים רשים, כמו (אבות פ"ב): הוו יחירים ברשות, כי הם רשים וגניים, כי אין להם הנאה מממונם, כאלו הם עניים, ותאכזו לממון של ישראל, כי על ממונם של הישראלי שורה הפאר והסו, והכל תאכזו להסתפל על הפאר והסו. אבל דע, תקף ומיד בשהעבדים מקבל ממון ישראל, תקף ומיד נתעלם החוץ והפאר במוחו הממון, ובשביל זה העבדים ככל פעם תובע ממון אחר מישראל, ושוכח הממון שגבר קבל, כי נתעלם החוץ בשבא ליד העבדים, וזהו (שם): שאין מקרבוין אלא בשעת הניתן. וזה בחינת (בראשית ו): הן בעיני ה' – עיני ה' זה גניו עליון, שהם בחינת כסף וזהב, שם עקר החוץ והפאר; וזה שאמר אבימלך לשרה: הנה נתתי אלהיך בך, וזהו (שם) הנה הוא לך כסות עינים (בראשית כ). הינו: בשיצא הממון מיד עבדים ליד הישראלי, תקף נתגלו הגניו, ונעשו בבחינת בגדי ישע, הינו כסות עינים, שהכל מסתפלין בהם, שהכל תאכזו להסתפל בהם. ועלידי צדקה שנותן מממונו, נתתו כל ממונו, ונתגלו הגניו ומאירין, ונעשה כל ממונו בבחינת: לי חספס ולי הנהב, בבחינת (ישעיהו סא): בגדי ישע מעיל צדקה נעטני. ואפילו זה הפעות שולקחין העבדים מאתנו, נחשב לצדקה, כמו שאמר חכמינו זכרונם לברכה (כ"ב ט): ונגושוד צדקה. וזהו (שם"ו): עיניו ברכות בקשבו. עיניו, זה הגניו, בחינת כסף וזהב, נתברכו עלידי צדקה, שכל פרוטה נצטרף להשבון גדול (כ"ב שם). ואפילו עלידי הממון שבא לתוך יד העבדים, הנקראים בת רבים, גם זה נחשב לצדקה, כמו שכתוב: ונגושוד צדקה. וזה דוקא: על שער בת רבים, בשעדין על השער, קום שבא ליד העבדים, עדין שורה החוץ על הממון, אבל אחר כך נעלם החוץ כנ"ל:

וזהו שאמרו סבי דבי אתונא: אחו לן מנא דלא שווי להבלא. ואיתי בודיא ופשטוהו, ולא עיל לתרעא. ואמר לון, איתו מרא וסתרי לפתח עם הכתל. פרוש: בודיא, זה בדיית חלב, מה שבודא מולבו, הינו המדמה כנ"ל. הינו בחינת שרירות לב כנ"ל. פשוט הכח המדמה שבלב גובר ומתפשט על האדם, שעולה ממדרגה התחתונה למדרגה עליונה. והקלפה הזאת שהיא המדמה, לא שווי לגנר עיניה הקפסד והפלה שנספסת כבר מהאיש שהיה במדרגה עליונה, ואף על פי כן היא מתגברת אחר כך כנ"ל. ולא עיל לתרעא – הינו שלא יכול האיש לכנס לשער קדשה,

שהיא השכל, מחמת התגברות המדמה. ועצה היעוזה על זה: סתירת הפתח, שהוא המדמה, שהוא הפמא, כמו: הכא לפמא פותחין לו (יומא לה). והוא בחינת (בראשית ד): לפתח הפאת רובין. וסתירתו – עלידי הגניו כנ"ל, שהוא גדלת הבורא כנ"ל. והם בחינת פותל – כוונת (וזה משפטים דף קטז). כ"ו זה בחינת שם הקדוש, שהוא בחינת גניו, כמו שכתוב (תהלים כז): ה' אורי – שהוא אורות הגניו. וישעני – שהוא בחינת בגדי ישע כנ"ל. והוא תל שהכל פונין לו (וזה שם), ותאכזו להסתפל בו: מסימן כ"ד עד כאן – לשון רבנו זכרונם לברכה:

ה גם דע, שגדי להכניע הקלפה המספכת שבכל מדרגה כנ"ל, עליה צריך שיעורר שמחה של מצוה על עצמו, הינו שישמח עלידי שיובר שזכה להתקרב להשם ותפלה, וזכה להתקרב לצדיקים המקרבו אותו להשם ותפלה, ועלידי השמחה זו, הוא משבר הקלפה ונכנס למדרגה שניה:

(שיד לאות א): זכחי אלקים רוח נשברה, ששכירת הדמיון הם התקבנות וכו' עין שם. וזה בחינת סמיכה על התקבנות, כי התקבנות מביאין מבהמות, שהם בחינת כח המדמה, כי בהקמה יש לה גם כן כח המדמה, וכשאדם הולך אחר המדמה שבלב, דהינו אחר תאוותיו, הם ושלום, שבאין מוכח המדמה – זהו מעשה בהקמה ממש, כי גם בהקמה יש לה כח המדמה. ועל כן כשאדם חוטא הם ושלום, וכל החטאים באין עלידי כח המדמה, שמשם נמשכין כל התאוות, על כן הוא צריך להביא קרבן מבהמות וצריך לסמוך עליו ולהתודות כל חטאיו על הקרבן בשעת הפסיקה, ועלידי זה נמשכין כל החטאים וכל כח המדמה על ההקמה, שהיא בחינת מדמה כנ"ל. ואחר כך: תקף לסמיכה – שחיוטה, ושחטין בהקמה לקרבן, ועלידי זה נכנע ונשבר המדמה:

(שיד לאות ב' ג'): מבאר שם, שבשארם נעתיק ממדרגה למדרגה, אז צריך לו לילך דרך אלו הדמיונות כדי להגיע אל הקנישה. ותקף בשעולה להמדרגה השניה, אזי נתעוררין הקלפות שבמדרגה ומסבין אותו, וצריך להכניע אותם מחדש וכו' עין שם. ואף על פי שגבר נשבר הקלפה שבמדרגה העליונה וכו', אף על פי כן, בשפנימיות של העליון נעתיק משם היצוניות (ופנימיות) התחתון עולה, אזי הקלפה חוזר ונעור וכו' עין שם. ואמר אז בזה הלשון: וקח מועין החסידים הרבה, שפתאם נדמה להם שגפלו מעבודת ה', ובאמת אין זה נפילה כלל, רק מחמת שצריכו לעלות ממדרגה למדרגה, ואז מתעוררין ומתגברין מחדש הקלפות, שהם התאוות והבלבולים והדמיונות והמחשבות והמניעות כנ"ל, על כן צריכו להתגבר בכל פעם מחדש לחזר ולהכניע ולשבר הקלפות והמניעות וכו' שבכל מדרגה ומדרגה מחדש, אבל באמת אין זה נפילה כלל כנ"ל:

(שיד לאות ג'): ודע שאין שני בני אדם שוין וכו', נמצא בשאחד רוצה לעלות ממדרגתו למדרגה עליונה יותר, אזי הולך ונעתיק האדם העומד באותה המדרגה העליונה, והולך ונעתיק למדרגה היותר עליונה וכו'. ואמר אז בזה הלשון: וזה בחינת תרומה, מה שאחד מרים ומגביה את חברו, כי עלידי שזה האדם שבמדרגה התחתונה עלה מדרגא לדרגא, עלידי זה הגביה וררים את חברו שבמדרגה העליונה לעלות למעלה עליונה יותר. וכן חברו דחברו, הגבוה עוד יותר מחברו, עלה עוד יותר למעלה, וכן למעלה למעלה, כי אי אפשר שיהיו שני בני אדם במדרגה אחת כנ"ל: אחר שאמר מאמר כנ"ל, ושם מוכנה וקורא כל תאוות הניצר הרע בשם כח המדמה, אמר אז: צריכו לקרא לו ולכנות לו שם אחר, הינו להבעלי דבר הניצר הרע צריכו לקרות אותו בשם אחר, דהינו שלא לקרותו עוד בשם ניצר הרע רק בשם כח המדמה. ואמר זאת בדרך שחוק, אבל הבנתי שהיה לו בזה כוונה שלמה, ולא זכיתי להבין כוונתו בזה:

מתגלה בתוך גווני הכסף וזהב של הצדקה, שהשפעת נתינת הצדקה הוא בחינת דרך הצדיק יסוד. וכן שכל שמשפיע הצדיק כדי לקרב אותנו לבורא יתברך שמו, מה שמגלה עינות שהם בחינת צבאות, שיש בהם דעת להתגבר על הקליפות, כגון העינה של דעת שמגלה כאן בדבריו, שלא תחלש דעת החסידים מן המדמה, וידעו האמת שאינו נכון מה שנדמה להם שנולדים אלא באמת עלו בדרגה וזהו השכל האמתי. נדרים שהם סיג לפרישות, להכניע התאוות שאין בהם ממש, שהם באים מן המדמה שאינו של הקדושה, שאין בו ממש במדמה (עיון למעלה בזהר בענין נדר ושבועה, שהם דבר אין בו ממש ודבר שיש בו ממש) משם הם הנדרים, מן הכינה, כי הנדר הוא בחינת משפט תורה שנתנה רשות לחדש ולהוסיף כנדר, והמשפט ודין שמחדש כנדר כוחו מן הפנימיות שמעל התפארת, שהיא הכינה, שבה הכוח לדמות לדבר לדבר, לחבר דברים ככוח הדמיון שבניהם, לחבר עולם בעולם, לחבר היצונית והפנימיות, משל ונמשל, והוא בחינת הקרבן והקרבה ופרישות, שבכוחו של הנדר מתגבר על התאוה והמדמה, כי בראשית מחשבתו מדמה בליבו ורצונו להתקדש, ומקבל על עצמו עצת הנדר לגלות בחיזונית מעשה הנדר את הקדושה הנעלמת בו הנמשכת מעולם הכא לעשיה, ואלו הנדרים אשר משם מן הכינה על גבי שבועה עוליים, שעולים מעל עשיה ומכניעים הקליפות והתאוות שבעולם העשיה עולם המלכות, והולים ומשפיעים ושלמים על דבר שאין בו ממש שהוא מדמה שבעולם הזה שנכנע תחת הנדר, מפני ששבועה שהיא עולם הזה מדור הקליפות, והדמויות וההסתרה, מקום החיזונית, שאין לו קיום וממשות אלא על כוח היסוד המשפיע בו מקימו, כי היסוד מחבר פנימיות העולם העליון להתלבש בעשיה לקיים הקדושה שברגליו ואפילו מקיים בהסתרה את הקליפות בשביל הבחירה, בחינת זה כנגד זה עשה כנ"ל, וכן הוא בבחינת הצדיק המקרב הרהוקים לה' ולפעמים בדרך של בחירה ומלביש האור בהודו תורה וסיפורי מעשיות ועיצות והוא בהעלם ככוח קדושתו ופרישתו ואחיותו בכינה משפיע חיות לכל העולמות. זהו שכתוב צדיק יסוד עולם המקימו. בו כח השבועה להשפיעה בה, שכתוב הי' צדיק הי' עלמין הממשיך המוחין והחיות מפאר שם הי' למלכות) שכבי עד הבוקר, ואברר המשפט והתפארת איך להשפיע בבוקר חסדו וצדקתו, ששכינה התחתונה, המתלבשת להנהיג העולם בהשגחה אפילו במקום הקליפות, כותל מערבי, המשפיע לצד מערב צד המלכות, הוא הייור ומקום שלה שהוא מקום אותה ומגן עליה כדירה, על שם שהוא תל וחומה המתלבש בקליפה של ממון שבו מלוכשים האורות והגוונים העליונים, שיש לשבור אותה התל של מדמה כדי להגיע לגילוי השכינה, על ידי נתינת צדקה, המגלה פנימיות הפאר שבממון ומגלה גדולת הבורא שזה תל שהכל פונים בו ותאבים להסתכל בו, מפני הגוונים שבו. ובאמת רצונם של ישראל להכנס פנימה לקדושה להשיג עצם הגוונים ואורות שם הי', שהוא כ"ז המתלבש בתוך ת"ל. יחיה גימטריא כ"ז, שהוא בחינת תפארת, וראי שכינה היא תל וחומה וחיזונית ולבוש ביחס לשם הוי"ה ומשפט האמת הנסתר במלכות, ותל הוא על שם קיצותיו תלתלים שחורות בעורב. ופרשו חז"ל את הפסוק, על כל קוץ וקוץ שבאותיות התורה, שהם בחינת מלכות ושכינה, שהם לבוש לאור הכינה של התורה, וזה הקוץ הוא בחינת הכתר העליון של עולם התחתון, שהוא לבוש למלכות שבעולם שמעליו, ועל כל קוץ כזה יש רמזים להבין דבר מתוך דבר כמדמה מבורר וקדוש, שמהם תלי תלים של הלכות שם לבוש לרזי התורה ופרטי פרטים עד אין סוף, שמקורם בכינה היורדים למטה בלבוש ההלכות והעיצות שחורות בעורב בהנתן שחור שבעין בחינת מלכות לבנה שאין לה משל עצמה כלום, בחינת דבר שאין בו ממש מצד עצמו, כי הם בחינת חיזונית המקבלת מן הסוד הנסתר כמו הגוף החיזוני שאינו חי אלה מן הנשמה הפנימית. קוץ שהוא נקודה בחינת יוד בחינת שכל כידוע, זה הקוץ של אות ד' מן אחד של שמע ישראל, שבלעדיו נעשה בחינת אחר בחינת קליפות, אך זהו הקוץ שממנו, מזה השכל העליון, הכוח לגלות אחדות העולמות כולם בחינת אח"ד, וזה הקוץ מאיר לגלות האחדות שהוא כללות הגוונים של גדולת הבורא, איך מנהיג עולמו ככוח אורו הנמשך מעולמות עליונים אבי"ו בלבושים שונים של חסד דין ורחמים, וזה הקוץ והשכל מאיר האמונה כאחדותו יתברך וגדולתו והוא משבר כל קליפה המסתירה ונותן כוח לשבר היצר והמדמה שבכל עולם, הוא תל שהכל פונים בו, שהוא השכל שאותו כולם מחפשים בתוך כל עולם ועולם לשבר הקליפה ולהגיע לפנימיות. והקוץ שהוא השכל של הצדיק המאחד הכל, הקוץ הזה שהוא היסוד והוא הצדיק אחוז בין א"ח המרמוז על ספירות מכתר ועד הוד, ובין ד' שהיא המלכות הדלה שאין לה קיום אלה על ידי היסוד והצדיק כנ"ל, המשפיע בה אור הגוונים העליונים. זהו שכתוב כי כל יסוד) בשמים, ועולמות עליונים יצירה בריאה אצילות, ובארץ שכינה ומלכות, ותרגם יהונתן, שאחוז כל היסוד בשמים ובארץ לחבר בניהם. והוא שמחתנו שיש בכל דור צדיק יסוד עולם שעל ידו מתקרבים הרהוקים אשר במלכות לחיות דבוקים בשמים להכיר גדולת הבורא ולעלות בכל פעם מדרגה לדרגה, ויחיה רצון שיכנה בית המקדש ויחזור השמיר ומעין מבית המקדש יצא אמן.

אמר לון רעוא מהימנא, מארי המתקבצת, ודענא ככו, דאתון ידעו, אכל ההוא המתקבצת בכל יום תמיד מעשה בראשית, יחדש לון הודושו, דהא ודאי אמר קהלת, קהלת א' אין כל חדש תחת השמש, אכל למעלה מן השמש יש לו. ובסתרי תורה אנה בעינא למימר, תחלים פד) שמש ומגן וי' אלקים צבאות, בעלמא דיליה, ולא בעלמא דהדיוט, אף על גב דזה לעומת זה עשה האלקים, מגו השופא, נפיק נהורא. אמר להם הרועה הנאמן הוא משה רבנו שכנגד הדעת כידוע והוא שיש לו השכל הנקנה, הצדיק הגדול במעלה, שמדרגת החיזונית שלו היא פנימיות התחתונים לו בדרגתם, ארזי הישיבות, שאתם פנימיות ומעלה לתלמידים שלכם, ידעתי ככם שאתם יודעים, כלומר מה שאתם יודעים, זה אני שידעתי ככם, כלומר דעתי בתוככם, שהיזונית דעתי אצלם היא ככם בפנימיות, וזו אכן מעלה שזכיתם לה, אבל ההוא הנסתר ובלתי מושג לכם, שמחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, כי אל אף שהמדמה נותן בדעת תחושה מוטעית, שבהיזונית נראה שהעולם מוצק ועומד ומונע ככוח הטבע, אך באמת בפנימיות הוא מתחדש בכל עת וכן עולה מדרגה לדרגה לקראת הגאולה הבאה קמעה קמעה, הוא יתברך, יחדש לכם הידושים בדעתכם, דרגות חדשות ונעלות של שכל נקנה, שהרי ודאי, בדעת ודאית וברורה של שכל נקנה קהלת החכם באדם אמר, אין חדש תחת השמש, שבעולם החיזוני החיזונית נשארת כפי שהיא וכן הוא באדם כמוכא בתורה הנ"ל, אבל למעלה מן השמש יש לו הידוש המעלות עד אין סוף, כי הפנימיות עולה מדרגה לדרגה כאמור, ובסתרי תורה אני רוצה לומר הדברים, שהסוד הנסתר הוא הפנימיות הנעלית, וכנגד העלייה מדרגה לדרגה מתעוררת הקליפה בכל פעם ונדמה לחסיד שנפל כי בחיזונית הניסיון והקליפה נראה דומה, אבל באמת בפנימיות עלה בדרגה, כי שמש ומגן הי' אלקים צבאות, שמש הוא השכל של התורה כידוע והוא בחינת המשפט וההכרעה של דיני התורה בחינת פסיקה, בחינת שכל הנקנה שאחרי שמבין פרטי החלוקים יודע להכריע את לגלות גדולת הי' ושהוא שכל כלי, על ידי הלכה פרטית. וכן רמז על צדקה, בחינת שמש צדקה ומרפא ככנפיה, שעל ידי הצדקה זוכים לראות גדולת הבורא, שעל ידי זה מכניעים הקליפות שבכל עולם, ועולים לשכל ככה שכל בפועל ושכל הנקנה, ומגן מפני הקליפה ומכניע אותה, ובחינת התגלות גדולת הבורא על ידי התפארות שהוא התגלות הגוונים וזהו הי' אלקים, חסדים ונכורות כידוע וכן עצם שם הוי"ה בחינת שם כ"ז שבו אורות הגוונים, צבאות, בחינת נצח והוד בחינת רגליו, בחינת חיזונית העולם גם בעקבות עליית העליון, וכל זה בעולם שלו יתברך שמעל השמש כביכול, שפנימיות יצירה עולה לבריאה וכן הלאה, ולא ניכר החידוש בעולם של הדיוט הפשוט בשכלו שאינו משבר הקליפה שבעשיה. והמדמה בעצמו הוא מטעה האדם להבין מדרגתו, כי אף על גב שזה לעומת זה עשה האלקים, מה שהנהיג בעולמו שבכל פעם יצר הרע והמדמה מתחדש על האדם, וכל פעם הקליפה חוזר ונעור, וכל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו בשביל הבחירה, ונראה בחיזונית שחוזר ונפול שוב לאותה מדרגה נמוכה של קליפה, כי גם הקליפה בחיזונית שלה נראה דומה להתעוררות שלה בניסיון הקודם, אך באמת יש לה עתה פנימיות חדשה של אור שבתוכה המחכה להתגלות אחרי שבירתה, כי באמת מתוך החשכה של הקליפה שמשבר על ידי צדקה וגדולת הבורא ושמה של מצווה ושוכה להתקרב לצדיקים שמקרבים אותו לה' יתברך, על ידי זה דייקא יוצא האור נעלה יותר ופנימי יותר, שהם הגוונים עליונים הבאים משם הוי"ה ברוך הוא, להאיר לו, בחינת הי' אורי, על ידי ישעי שהיא הצדקה. כי דייקא על ידי הקליפה החדשה הגדולה המתעוררת כנגד העולם העליון יותר, על ידי שבירתה יגלה דייקא אור גדול יותר בחינת יתרון האור מן החושך.

ובדאי עקמא דאתי, בינה, איחי למעלה מחשמש, דאיהו עמוך דאמציטא. נדרים מתמן, על גבי שבועה עוליים, הקוץ על דבר שאין בו ממש, בגין דשבועה אינה עקמא דין, דלית ליה קיומא, אלא על יסוד, דהא הוא דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. (דף קט"ז ע"א) וביה אומא, דכתיב, (רות ג) הי' וי' שכבי עד הבקר. דשכינתא תתא, כותל מערבי, דייקא דיליה. על שם דאיהו תל שהכל פונים בו. כ"ז ת"ל, ויד"ד כ"ז, ודאי שכינתא, איהו תל דיליה. על שם, (שיר השירים ה) קיצותיו תלתלים שחורות בעורב ואוקמה על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות. (קוץ ד' מן אחר, תל שהכל פונים בו. והאי קוץ, הוא אחיז בין א"ח, ובין ד', דהא הוא דכתיב, (דברי הימים א כט) כי כל בשמים ובארץ, ותרגם יהונתן, דאחיד בשמים ובארץ. ובדאי עולם הבא, שהוא עולם העליון ודרגה מעל עולם הזה, ובא להכנס בתוך החיזונית להאיר בו, היא הכינה, שממנה השכל הנקנה והדעת, כי הכרעת הדעת נובעת משכחול הפרטים, לפי השכל הכולל שלמעלה מן הכינה, שהוא שכל שבכוח, היא למעלה מהשמש, שהוא עמוד האמצעי שהוא התפארת ומשקל האמת של הדין, וכן הוא בחינת כלליות הגוונים והפרטים ופאר גדולת הבורא, שעל ידי זה מכניעים הקליפות שבכל עולם. זה הפאר של השמש

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו: "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמוכא רמו לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דדון. לכן נרמו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. בזה טועים החסידים הפזורים הרבה, בשרואים שפתאם מתגברים עליו תאוות ובלבולים ומניעות, ונדמה לו שגפל ממדרגתו מחמת שבזמן הקדם לא היו אלו התאוות והבלבולים מתגברים עליו כל כך והיו נחים קצת, עליבן הוא סובר שגפל ח"ו. אבל באמת אין זו נפילה כלל, רק שזה מחמת שצריך לעלות מדרגא לדרגא לפי בחינתו, ומחמת זה מתגברים עליו מחדש בהתגברות גדול יותר כל התאוות והבלבולים והמניעות והעקמומיות שבלב וכו'. וצריך בכל פעם ופעם להתחזק את עצמו הרבה, ולכלי לכל מזה בדרך כלל עד שיתגבר עליהם וישבר אותם מחדש:
- ב. והעצה לזה לתן צדקה לעניים הגונים. כי עמר גדלת הבורא יתברך נתגלה עלינו צדקה שנותנים לעני הגון, שעלינו זה הקדוש ברוב הוא מתגדל ומתפאר. ועלינו זה יזכה להכניע הקלפות שהם המניעות והבלבולים וכו' שמתגברים בכל דרגא ודרגא כנ"ל:
- ג. עוד עצה לזה שישמח את עצמו ויגיל וישח בנקדתו הטובה, במה שזכה להיות מודע ישראל ולהתקרב לאנשי אמת המוליכין ומדריכין אותו בדרך האמת, אשר על ידי זה איך שיהיה יש לו תקנה טובה לנצח. ועלינו השמחה הזאת הוא משבר הקלפות שהם המניעות וכו' ששכל דרגא:

תפילה על פי הלימוד

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתרחם עלי ברחמיך הרבים, ותעורני ותושיעני שאזכה לשבר ולכבטל את הכח המדמה שבלב, ולא אלה עוד אחר שרירותי לבי הרע, ולא אהור אחר לכבי ואחר עיני, רק אזכה להתגבר בכחך הגדול, לשבר ולהכניע ולכבטל כל התאוות המדמיות וכל הבלבולים וכל המניעות הבאים מכח המדמה שהוא כח הבהמיות, ולא אעשה עוד מעשה כחמה ויתפסלו מפני כל תאוות הבהמיות, ולא אהיה עוד "כסוס כפרד אין חבין ועיר פרא אדם וילד". ואזכה לצאת ולעלות מבחינת כחמה לבחינת אדם דקדושה, ותעלני מהרה מן המדמה אל השכל דקדושה: חוס ודגני ורחם עלי, שאזכה מהרה לשבר את כח המדמה ולעלות אל השכל דקדושה, ויקום ויתרומם ויתעלה תכונת שכלי למעלה למעלה, ויפתח לי אור ההקמה והבינה והדעת דקדושה, ואזכה להתבונן בשכלי, עד שאזכה להוציא מתיקות שכלי מכח אל הפעל, ואזכה ובמרה גדולה, ותהיה בעורי לבער ולשבר ולכבטל בכל פעם, כל הקלפות הקודמין לפני ששכל דרגא ודרגא, שהם התאוות והדמיונות והמניעות והבלבולים, שמתגברים בכל פעם ששהאדם רוצה לעלות מדרגא לדרגא, והם מתפשטים ומשתפזים לפני האדם, ומזניעים אותו ומבלבלים אותו ומעכבים אותו מלעלות מדרגא לדרגא. אגא ה' מלא רחמים, חוס ותמל עלי והושיעני ועורני וסיעני ותגני ואמציני ותן לי כח וצעה וגבורה והקמה ושכל דקדושה, ונני לשברם ולכבטלם בכל פעם בכל מדרגא ומדרגא, אלהים אתה ידעית את כל מה שעבר עלי מעורני עד היום הזה, כי זה כחה נכספה נכספתי לראות בתפארת עזה, ובכל פעם שאני מתעורר ורוצה לחתך ולעלות ולהתקין ממקומי איוה העתקה רבונה של עולם, ה' אלהים, אתה ידעית את כל מה שעבר עלי מעורני עד היום הזה, כי זה כחה נכספה נכספתי לראות בתפארת עזה, ובכל פעם שאני מתעורר ורוצה לחתך ולעלות ולהתקין ממקומי איוה העתקה

לעילוי נשמת
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מרן תמונת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.